

မိမိ

မင်းဆိုး

အခန်း(၁)

"chess ...!"

ငယုက f5 အကွက်မှ သူ့ဘစ်ရှော့အဖြူနှင့် ခင်စိုး၏ e5 အကွက်မှ ပွန်းတစ်လုံးကို ကောက်စားပြီး chess ခေါ်လိုက်သည်။ ။

အုံကြည့်နေကြသည့် လူကိုးယောက်စလုံး ‘ဟာ...’ခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။ ။ ငယုကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင် chess ခုံဘေးမှာ ချထားသည့် စာအိတ်ကို ကောက်ယူပြီး သူ့ဂျင်းဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်ပစ်လိုက်သည်။ ကို ခင်စိုးက ဒေါသတကြီးနှင့် လှမ်း၍ တားသည်။ ။

"ဘာလုပ်တာလဲ ... ဒီမှာ မပြီးသေးဘူးလေ မင်းစိတ်ဓာတ် စစ်ဆင်ရေးမလုပ်နဲ့ ငယု..."

"အဲဒါ မင်း chess မထိုးတတ်လို့ ပြောတဲ့ စကားပါကွာ၊ အခု မင်းဘုရင် ဘယ်အကွက်ရွှေ့မလဲ ... ကြိုက်တဲ့ အကွက်ကို ရွှေ့ ...made နေပြီပဲ"

"h8 တစ်ကွက် လွတ်နေသေးတာပဲ"

"ဒါဆိုရင် ကိုယ်က ဘုရင်မ h7 ကနေ chess တာပေါ့"

"တောက်..."

"တောက်မခေါက်နဲ့ ခင်စိုး ... c1 f5 ကနေ မဖမ်းဘဲ မင်းရဲ့ h7 ကို ဘ

စံရှောနဲ့ စားလည်း made တာပဲ ... လေ့ကျင့်ထားဦးပေါ့ကွာ ..."

"တောက် ... နာတယ်ကွာ ... မိန်းမကွက်နဲ့ ခံလိုက်ရတာ..."

ခင်စိုးစကား ဆုံးသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရှေ့မှာ ရှိနေသော chess ခုံက 'ဝုန်း'ခနဲ လန်ထွက်သွားသည်။ ။ ငယုက ခုံကို ခြေထောက်ဖြင့် ပက်ကန်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

"ခင်စိုး ... မိန်းမညာဏ်နဲ့ လို့ တော့ မင်း ငါ့ကိုမပြောနဲ့၊ ကြိုက်တဲ့ နည်းနဲ့ ရှင်းလို့ ရတယ် ... လာ ..."

ငယုက ဇက်တစ်ချက်ချိုးရင်း လက်ဖက်ဆိုင်ရှေ့ ကွက်လပ်ကျယ်ကျယ်တွင် ခင်စိုးကိုကြည့်ပြီး ရပ်နေသည်။ ။ ခင်စိုး ငယုကိုကြည့်ရင်း ဘာလုပ်ရမယ်မှန်းမသိ။

"ဟုတ်တယ် ခင်စိုး ... တရားဝင်စိန်ခေါ်ပြီး တရားနည်းလမ်းတကျ ကစားတာပဲ၊ မင်းရှုံးမှ ဟိုစကား ဒီစကားတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ငယု sorry ပဲကွာ ... ငါတို့ တောင်းပန်တယ်"

"ကောင်းပြီ မြတ်ဇော် ... အဲဒီခင်စိုးဆိုတဲ့ ကောင်ကို မင့်နှမ 'မေလေး'ရဲ့ ထဘီတစ်ထည်လောက် လက်ဆောင် ပေးလိုက်စမ်းပါကွာ ... ပြီးတော့ နောက်ထပ် စိန်ခေါ်ချင်တဲ့ ငတိတွေရှိရင်လည်း စီစဉ်ထားလေ ... ကြေးကတော့ သူတို့ ထွက်သလောက် လက်ခံတယ်၊ ငယုက ကြေးမငြင်းဘူး နေရာလည်း မရွေးဘူး ... ဆိုတာ မှတ်ထားလိုက် ... Ok ငါသွားပြီ ..."

ပြိုင်ဘီးပေါ်ကို ဖျတ်ခနဲ ခုန်တက်သွားသော ငယုကို အားလုံးက ဝိုင်းငေးလိုက်ကြသည်။ ။

"မင်းဘာသာ ညံ့လို့ ရှုံးတာကို မိန်းမညာဏ်တွေ ဘာတွေ သွားပြော

တော့ ဟိုက တင်းတာပေါ့ကွ ... မင်းကလည်း အရူးပဲ ..."

"ဟ ... မိန်းကလေးမို့လို့ မိန်းကလေး ပြောတာပေါ့ကွ ..."

"အဲဒါဆိုရင် သူစိန်ခေါ်တုန်းက မင်းထွက်လိုက်ပါလားကွ ..."

"သွားစမ်းပါ နိုင်မကောင်း ရှုံးမကောင်းလေးကို ငါက ထွက်ရမှာလား"

"အပြောမကြီးနဲ့ ခင်စိုး ... မင်းတကယ် သတ္တိရှိရင် ပိုက်ဆံကြေး ထပ်ပြီး ငယုနဲ့ ထိုးမလား၊ ဂူးရှူးက state ကျောင်းချန်ပီယံ၊ တိုက်ကွမ်ဒိုက တက္ကသိုလ်လက်ရွေးစင်၊ ကွန်ဖူးက ဝါသနာပါလို့ ခေါ်သင်ထားတာတဲ့ ... ကဲ ..."

"မလိုပါဘူးကွာ ... ကြက်မတွန်လို့ မိုးမလင်းပါဘူး နောက်ဆုံးတော့ မိန်းမက မိန်းမပါပဲ ..."

"အေး ... အဲဒီစကားလေးကို ငယုရှေ့မှာ ပြောရဲရင် သုံးသောင်းကွာ ..."

မြတ်ဇော်စကားကြောင့် ခေါင်းတယမ်းယမ်း ဖြစ်နေသော ခင်စိုးကို အားလုံးက ဝိုင်းဟားလိုက်ကြသည်။ ။

ယုယုထွန်းသည် အသက် ၁၉နှစ်ထဲမှာ ရှိသော ကောင်မလေး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယုယုထွန်းသည် သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်တုန်းကမှ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟု မထင်ခဲ့။ 'မိန်းကလေး' ဆိုသည့် ဝေါဟာရမှာ သူကြားဖူးသော်လည်း မမြင်ဖူးသည့်အရာ၊ မြင်ဖူးလျှင်လည်း သူမကြားဖူးသော အရာသာ ဖြစ်သည်။ ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက သူ့အနေအထိုင်က လုံးဝ ပြတ်ပြတ်သားသား ယောက်ျားလေးလို နေခဲ့သည်။ သူ့အသုံးအဆောင် ... သူ့ကစားစရာ ...

သူ့အဝတ်အစား ... အားလုံးက ယောက်ျားလေး ပစ္စည်းတွေသာ ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေး အသုံးအဆောင် ... ပစ္စည်းတွေကို သူက တပ်လည်း မတပ်မက် ... ကိုယ်တွယ် အသုံးပြုခြင်းလည်း မရှိခဲ့။

ထို့ကြောင့် စိတ်သည် သာ ဦးဆောင်သော လူ့ဘဝ လူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် စိတ်၏ စွမ်းအင်အတိုင်း ကျန်တရားများက ထိုထိုလိုက်ကြသဖြင့် ငယုသည် ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်လို သန်စွမ်းသည်။ ယောက်ျားလေးတို့ သာ တတ်ကျွမ်းသော အားကစား တော်တော်များများကို သူလုပ်နိုင်သည်။

အထိုးအခုတ်၊ အပြေးအလွှား၊ ရေကူး၊ တောင်တက် အကုန် သင်တန်းတွေတက်သည်။ ယောက်ျားလေးတို့ လုပ်နေကျ အလုပ်တွေကို ယောက်ျားလေးစိတ်နှင့် လုပ်နသော ယုယုထွန်း၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ယောက်ျားလေးလို ဖွဲ့စည်းပုံဖြစ်နေတာ မဆန်းတော့။

ဒီလို ဖြစ်ရတာကလည်း အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်ခဲ့တာမျိုး မဟုတ်ခဲ့။ အခြေအနေပေါင်း များစွာ ... အကြောင်းအရာပေါင်း များစွာ တိတိကျကျ ပေါင်းစပ်ထားသည့် ဖြစ်သင့်သော ရလဒ်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ယုယုထွန်း၏ ဖခင်သည် စစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

စစ်သားမှ တပ်ထဲမှာ နေစဉ်က ရဲဆု အကြိမ်ကြိမ် ရခဲ့သော စစ်သားဝီဝီ စစ်သားကြီး ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မှူးတင်ယုဆိုလျှင် ဟိုဘက်က လက်နက်ကိုင်သည် လိမ္မာသူဆိုလျှင် ရှောင်သွားလေ့ ရှိသည် ဟု နာမည်ကြီးသည်။ ထိုစစ်သားကြီး အိမ်ထောင်ကျသောအခါ ... ကလေးရလျှင် ... သားရူးကို ရူးလေသည်။

သူ့အသိနောက်ကျခဲ့သော တိုက်ခိုက်ရေးတွေကို သူ့သားကို စောစော သင်ပေးမည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက စည်းကမ်းနှင့် အမိန့်ကို နာခံတတ်

သော ‘သား’ဖြစ်ရမည်။ အရွယ်ရောက်သည် နှင့် တိုက်ခိုက်နည်း အားလုံးကို တတ်ကျွမ်းနေသော ‘သား’ ဖြစ်ရမည်။

သို့သော်လည်း သူ့သဘောနှင့်သူ နေတတ်လေ့ရှိသော ကံသည် ဘယ်သူ့ အကြိုက်ကိုမှ မလိုက်ခဲ့။ ဦးတင်ယုခေါ် ဗိုလ်မှူးတင်ယုဇနီးက သားကို မမွေး သမီးကိုသာ မွေးပေးခဲ့သည် ။

တပ်မတော် စစ်ဆေးရုံမှာ သားမဟုတ် သမီးဆိုတော့ အခန်းထဲကို ဝင်မကြည့်ဟု ဆိုသည် ။ အဲဒီနေ့တစ်နေ့လုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး အမူးသောက်သည် ဟု ဆိုသည် ။ နောက်တစ်ယောက် မွေးဖို့ ရာ ကံက ဆိုးချင်တော့ သမီးတစ်နှစ်အရွယ်မှာ ဇနီးက ဆုံးသည် ။ နောက်တစ်ယောက် အချစ်ကိုလည်း စိတ်မဝင်စားသဖြင့် သမီးကလေး တစ်ယောက်နှင့်အတူ နေခဲ့သည် ။

ဦးတင်ယုသည် ကံကြမ္မာက မပေးခဲ့သော သားကို သူ့ဘာသာ ဖန်တီးယူသည် ။ စကားပြောတတ်စ ကတည်းက ‘သမီး’ဟု မခေါ် ‘သား’ဟုသာ ခေါ်ခဲ့သည် ။ မိန်းကလေးအင်္ကျီကို မဆင်၊ ယောက်ျားလေး အသုံးအဆောင်ကိုပင် ဆင်ခဲ့သည် ။

မွေးပြီးလို့ လမ်လျှောက် တတ်ကာစ ကတည်းက ချော်လဲလျှင် ပြေးမထူ၊ ခေါ်လျှင် ‘ဗျာ’လိုက်မှ ကြိုက်တတ်သည် ။ ကစားတတ်ကာစ အရွယ်ကိုရောက်တော့ မိန်းကလေးတွေနှင့် မကစားခိုင်း၊ ယောက်ျားလေးကစားစရာတွေ ဝယ်ပေးပြီး ယောက်ျားလေးတွေနှင့်သာ ယဉ်ပါးစေခဲ့သည် ။ အနီးကပ်သွန်သင်မည့် အမေကလည်း မရှိသဖြင့် မယုယုထွန်းသည် ငယု ဖြစ်လာသည် ။

အဖေကိုချစ်ပြီး အဖေ တစ်ယောက်တည်းကိုသာ အားကိုးရသော ကလေးသည် အဖေဖြစ်ချင်သလိုသာ ဖြစ်လာခဲ့သည် ။ ကလေးဘဝ အရွယ်

ယ်တုန်းက ချစ်ဖို့ ကောင်းသည်။ ။ အရွယ်ရောက်လာတော့ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်
တွေ မဟုတ်တော့။ ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက မွေးခဲ့သော ယောက်ျားလေး ဗီ
ဇသည် မိန်းကလေးဆိုသည့် ဝေါဟာရကို မမှတ်မိတော့လောက် အောင်
ပင် လွမ်းမိုးသွားခဲ့သည်။ ။

ဒီတော့ ငယုသည် ယောက်ျားလေးလိုတွေးပြီး ယောက်ျားလေးလို
နေသည်။ ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ မိန်းကလေးဆန်သည့် အမှတ်အသား
တွေ မှန်သမျှကို သူ့ကိုယ်တိုင်က မုန်းမုန်းတီးတီးနှင့် ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သည်
။

ထွေးဥဖူးငုံနေသည့် နှုတ်ခမ်းကလေးတွေကို ကွမ်းသွေးဖြင့် ဖျက်ပ
စ်သည်။ ။ သွယ်လျပြည့်ဖြိုးသော လက်မောင်းနွယ်ကလေးတွေကို ဂူရှူး
ကစားခိုင်းသည်။ ။ ကွန်ဖူး ကစားခိုင်းသည်။ ။ တိုက်ကွမ်ဒို ထိုးခိုင်းသည်
။ ဖြောင့်စင်းသန်စွမ်းသည့် ဆံပင်တွေကို နားကွင်း ကွင်းပစ်လိုက်သည်
။

ငယုသည် ယောက်ျားလေးလိုတွေးပြီး ယောက်ျားလေးလို ဒေါသထွ
က်သည်။ ။ ယောက်ျားလေးလို ရင်ခုန်ပြီး ယောက်ျားလေးလို ချစ်တတ်သ
ည်။ ။ ထို့ကြောင့် ယုယုထွန်းဟု ခေါ်သော ငယုသည် သူ့အမုန်းဆုံး အရာ
မှာ သူ့ကိုယ်သူပင် ဖြစ်သည်။ ။

‘မိန်းမ’ ဆိုသော ဝေါဟာရကို သူ့ဆီမှာ လုံးဝ မရှိစေချင်တာ အမှန်ပ
င်ဖြစ်သည်။ ။ ‘မိန်းမ’ ဆိုသော ဝေါဟာရကို သူ့အပြင်မှာ သာ ရှိစေချင်သ
ည်။ ။ ထို့ကြောင့် ငယုသည် မိန်းကလေးတွေကို ရည်းစားချစ်သူလို ချစ်ချ
င်သည်။ ။

အခုလည်း chess ပွဲပြီးတော့ သူ့ချစ်သူကောင်မလေး ကျူရှင်လွတ်ချိ
န်မို့ ကောင်မလေး ကျူရှင်ဆင်းမီအောင် စက်ဘီးကို ခပ်ပြင်းပြင်း နင်း

လာရသည် ။

နွေလမင်းဆိုသည့် ကောင်းမလေးသည် သူ့ကို ရင်ခုန်သံတွေ မြန်အောင် လုပ်ပေးသည် ။ အပြုံးကလေး တစ်ချက်နှင့် အိပ်မက်တွေကို ရက်ဆက် မက်စေသည် ။ နွေလမင်း၏ ပြည့်ဖောင်းနေသည့် ပါးပြင်ပေါ်က ပါးချိုင့်တွင်း နက်နက်ထဲကို ဒီနေ့ညနေမှာ ခုန်ချဖို့ ငယု ခပ်သွက်သွက်ကလေး နင်းလာရ၏။

နွေလမင်းသည် တိမ်ကင်းစင်သည် ။ ဟိုအမြင့်ကောင်းကင်မှာ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းကြီး ထွန်းသင့်သော်လည်း အနှောင့်အယှက်လေး တွေတော့ နည်းနည်းရှိသည် ။ ဒါပေမဲ့ ငယုတို့ က အဲဒီလို အနှောင့်အယှက်ကလေးတွေ ပါတာကိုမှ သဘောကျချင်သည် ။ လက်ရုံးအားကိုးထိုးပွဲကြိတ်ပွဲလေး တစ်ပွဲလောက် ပါပြီးမှ ချစ်သူကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတာမျိုးကို ငယုက ပို၍ နှစ်သက်လေသည် ။

ဒါမှ လည်း သူသည် အချစ်စစ်ကို ရသလို ခံစားရလေသည် ။

နွေလမင်းတို့ ကျူရှင်နားကို ရောက်တော့ ၄နာရီငါးမိနစ်ပဲ ရှိသေးသည် ။ နာရီဝက်လောက် စော၍ နေသည် ။ ခင်စိုးကို အထင်ကြီးခဲ့မိတာ သူတော်တော် မှားသွားသည် ။ သူတိုက်စစ်ကို ခင်စိုး Ending အထိ ခံနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ထားခဲ့သည် ။ အခုတော့ ပွဲလယ် Middle မှာ ပင် ပွဲကပြီးသွား၏။

ငယု သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို စစ်ဆေးလိုက်တော့ ညနေခင်းဝင်ကာ ပါးပါးကလေး ဆာနေသည် ။ ထမင်း ဆာတာမျိုးလည်း မဟုတ် ဒီတော့ ဈေးရှေ့က မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ဘက်ကို စက်ဘီး ဦးလှည့်လိုက်၏။ ဈေးရှေ့မှာ ညနေခင်း အရမ်း ရောင်းရသည့် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်လေး တစ်ဆိုင် ရှိသည် ။ ရုံးအပြန်၊ ကျောင်းအပြန်၊ ညနေ ဈေးအလာတွေနှင့် တော်တော်လေး

ရောင်းရသော ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖြစ်သည်။ ။ နွေလမင်းနှင့်လည်း တစ်ခါနှစ်ခါ စားဖူးသည်။ ။ မုန့်ဟင်းခါးက မဆိုးလှပါ။ ဒါပေမဲ့ လူများ လွန်းသဖြင့် စောင့်ရတာတော့ စိတ်ညစ်သည်။ ။ ငယုတို့ ကတော့ အစားကလေး တစ်လုတ်အတွက် အဲဒီလို တစာစာ အော်နေရတာကို စိတ်မဝင်စား။ ပစ္စတို တစ်လက်လောက် ထည့်သွားပြီး ရောင်းတဲ့ လူကို ပစ္စတိုနှင့် ထိုးချိန်ထားပြီးတော့မှ ‘မုန့်ဟင်းခါး နှစ်ပွဲထည့်စမ်း’ လို့ ခပ်မိုက်မိုက် အော်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ။

ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း လူက အံ့နေသည်။ ။ လှည့်ပြန်ပြီး နွေလမင်းပါလာမှ ပဲ စိတ်ရှည်တတ်သော နွေလမင်း မညည်းမညူ။ မှာပေးတာကို စားရင်း ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားသေးသော်လည်း မုန့်ဟင်းခါး ဟင်းရည်ရနံ့က သူ့ကိုခေါ်နေသဖြင့် သူ့အတင်း နှိပ်ကွပ်လွန်းသဖြင့် ထွက်ပြေးနသော မိန်းကလေး ဗီဇကလေးက ထောင်ထပြီး သူ့ကို မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ထဲ ဆွဲခေါ်ချသွားသည်။ ။

"မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ ..."

သူနံ့ဘေးက အဒေါ်ကြီး စားနေတာများ အားရချင်စရာ တော်တော် ကောင်းသည်။ ။ မုန့်ဟင်းခါး ပန်းကန်ထဲကို နံနံပင်တွေ စိမ်းနေအောင် ထည့်ထားသည်။ ။ ငရုတ်သီးမှုန့်က တစ်ဖွန်း မောက်မောက်လောက် ရှိမည်။ ။ အဲဒီထဲကို ရှောက်သီးစိတ်ကြီးကို အားရပါးရ ညှစ်ချပြီး ဖွန်းနှင့် မွှေလိုက်သောအခါ နံနံပင်၊ ငရုတ်သီးမှုန့်နှင့် ရှောက်ရည် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရနံ့သင်းနေသော မုန့်ဟင်းရည် ရနံ့သည် အမြင်အာရုံအရလည်း စိတ်ကူးကို ရူးသွပ်စေနိုင်သည်။ ။ ရနံ့အာရုံအရလည်း ငြိမ်သက်နေသော သွေးကြောများ အားလုံးကို ရုန်းထစေသည်။ ။ ထိုအဒေါ်ကြီးက မုန့်ဟင်းခါး တစ်ဖွန်း မောက်မောက်ကို အားရပါးရကြီး တီးပစ်လိုက်ပြီးနောက်

အာရုံငါးပါးထဲသို့ ဝင်ချလာသော အရသာကို သူ့အတ္တ၏ စိတ်ကြိုက်နှင့် တိုက်ကြည့်နေသည် မှာ မုန့်ဟင်းခါး စားချင်စိတ်ကို အမြင့်ဆုံး ရောက်စေသည်။ ။

ပြီးတော့မှ င်ပြာရည် သုံးလေးချက် ပေါက်ထည့်သည်။ ။ ငရုတ်သီးမှုန့် နည်းနည်း ထပ်ထည့်သည်။ ။ ပြီးတော့ ရှောက်သီးနည်းနည်း ထပ်ထည့်ပြီး အားရပါးရ တွယ်လေသည်။ ။ ထိုအဒေါ်ကြီးကို ကြည့်ရတာ သူပြင်ဆင်ထားသည့် မုန့်ဟင်းခါးပွဲမှ လွဲ၍ တစ်လောကလုံးမှာ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားတော့ ဆိုသည့် စိတ်က ပေါ်လွင်နေသည်။ ။

"မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပွဲပေးပါ"

ဒီတစ်ခါ ငယုမှာ ချက်က နည်းနည်း အားပါလာသည်။ ။ သူလည်း မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပွဲရလျှင် သူ့ဘေးနားက အဒေါ်ကြီးလုပ်သလို လုပ်စားမည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်သည်။ ။ ဟင်းရည်အိုးနားမှာ မတ်တတ်ရပ်နေသော ကောင်မလေးက မုန့်ဟင်းရည်ကို ဇွန်းနှင့် ခပ်ယူလိုက် အပေါ်က ပြန်လောင်းချလိုက်နှင့် အအေးခံရင်း သူ့နှုတ်ခမ်းကလေးကို စုထား၏။ ပြီးတော့ ဇွန်းထဲက မုန့်ဟင်းခါး ဟင်းရည်ကို သတိအနေအထားဖြင့် နှုတ်ခမ်းစုစုကလေးကို အားထည့်ပြီး သောက်သည်။ ။

"မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပွဲပေးပါ"

"ဟာ ... ဟုတ်တယ်ဟေ့ ... ဒီညီမလေးကို မုန့်တစ်ပွဲ ကြာနေပြီ ..."

မုန့်ပွဲ အတူတူ ပြင်ပေးရင်း ပိုက်ဆံအမ်းနေသော ဦးလေးကြီး စကားကြောင့် ငယု တော်တော် ဖီးလ်ငုပ်သွား၏။ သူ့အရမ်း စားချင်သွားသော မုန့်ဟင်းခါးကို မစားရချင် နေပါစေ 'ညီမလေး' ဆိုသည့် အသုံးအနှုန်းကို တော့ သူ့အခေါ်မခံနိုင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ လူကြားထဲလည်း ဖြစ်နေ ကိုယ်နဲ့ ကလည်း မရင်းနှီးသည့်လူလည်း ဖြစ်နေသဖြင့် မကျေမနပ်ချက်ကို အသ

က်ပြင်းပြင်း တစ်ချက်ရှူပြီး သွင်းပြီး မျိုချထားလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် သူနံဘေးမှာ လူတစ်ယောက် ဝင်ထိုင်သည် ။ ဝဝဂင် တိုတို အသားညိုညို။ ပူနေသောဗိုက်ပေါ်မှာ စတိုင်ဘောင်းဘီတို ပြတ် ထွက် သွားတော့မလို ဝတ်ထားသည် ။ ပြီးတော့ ခါးမှာ Handphone ကို ချိတ်ထားသည် ။ ထို Handphone ခါးမှာ ချိတ်ထားသည် ဟူသော မာန ကိုလည်း သူ့မျက်နှာမှာ ချိတ်ထားသည် ။ သာမန်လူတစ်ယောက် ပုံမှန် ထိုင်ရုံ ခင်းကျင်းထားသော အခင်းအကျင်းသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု တိုး ဝင်လာသည့်အတွက် အားလုံး ပြေလည်အောင် နေရာရွှေ့ပေးကြရ၏။ ငယု အလှည့်ရောက်တော့ ငယုက ရွှေ့မပေးဘဲ ဒီလိုပဲ နေလိုက်သည် ။ ငတိက သူ့ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည် ။ ငယုက ဘာမှ မပြောဘဲ ကြည့်လာသော မျက်ဝန်းကို ရဲရဲပင် ပြန်ကြည့်တော့မှ မျက်နှာလွှဲသွား၏။

"မုန့်ဟင်းခါး ငါးဖယ်နှစ်ခုထည့် ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဘူးသီးနဲ့ က သုံးရာ ဘဲဥတစ်ခြမ်းက တစ်ရာငါးဆယ် ဆိုတော့ ... လေးရာငါးဆယ် ဆိုတော့ ... ထောင့်ခြောက်ရာငါးဆယ် အလွတ်က ..."

"နံနံပင် နည်းနည်း ပေးပါဦး"

"အစ်မ ... အလွတ်က ငှက်ပျော့ပင်ဖတ် မထည့်ဘူးနော် ... ကြက်သွန်ဥပဲ ထည့်မယ် ... ငရုတ်သီး မထည့်ဘူး ..."

လောကကြီးမှာ စာရင်းဇယား အရှုပ်ဆုံး အလုပ်မှာ မုန့်ဟင်းခါး ရောင်းခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။ နာမည်ကြီး မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာ မုန့်ဟင်းခါး ရောင်းဖူးလျှင် စတော့ရှယ်ယာ ဈေးကွက်သို့ ခပ်တည်တည်နှင့် ဝင်အလုပ်လျှောက်၍ ရနိုင်သည် ။ ရောင်းသည့်လူတော့ မသိ ဘေးနားက ကြည့်နေသောသူပင် ခေါင်းတော်တော် ရှုပ်နေပြီ ဖြစ်သည် ။

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ငေးနေစဉ်မှာ ပင် မုန့်ဟင်းခါး ပြင်ပေးသည့် ဦးလေးကြီးနှင့် ထပ်မျက်ဝန်းချင်း ဆုံပြန်သည်။ ။

"ဟာ ... ဒီညီမလေးကို ခုထိ မပေးရသေးဘူးလား ... ခဏလေးနော် ညီမလေး ... ရမယ် ..."

ဦးလေးကြီးက မုန့်တစ်ပွဲကို ခပ်သွက်သွက် ပြင်သည်။ ။ ပြီးတော့ ဘူးသီးကြော်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး ...

"ညီမလေး ဘူးသီးကြော် ..."

ငယု စကား မပြောချင်သဖြင့် ခေါင်းကို ခါပြလိုက်သည်။ ။ ဦးလေးကြီးက ဆီချက်ကို ထည့်ပြီး ...

"နံနံပင် ငရုတ်သီး ညီမလေး ..."

ဒီတစ်ခါတော့ 'ညီမလေး' အတွက် ငယု တော်တော် ဒေါကန်နေပြီ။ နောင်ကို လူများ တဲ့ ဆိုင်မှာ ဘယ်တော့မှ မုန့်ဟင်းခါး မစားတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

"ထည့်မယ် အကုန်ထည့်မယ် ... အကြော်ကလွဲရင် အကုန်ထည့် ..."

"ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ ... အဲဒီက ဟင်းရည်နဲ့ ငါးဖယ် နှစ်ခုပါတယ် နော် ... ငါးဖယ် ... ငါးဖယ် ..."

ငယု လေသံဆတ်ဆတ်နှင့် ပြောသည် ကိုလည်း ဂရုမစိုက်အား ဟိုဘက် ပိုက်ဆံရှင်းတဲ့ ဆီက ငါးဖယ်နှစ်ခုကို လှမ်းချိတ် ရသေးသည်။ ။ ပြင်လက်စ ငယု၏ ပန်းကန်ကို ခဏချထားပြီး သေတ္တာပုံးကလေးကို ဖွင့်ပြီး ပိုက်ဆံ အမ်းရသေးသည်။ ။ သူတို့ အစား စိတ်မောလာတာနဲ့ ငယု ကြည့်မနေတော့ဘဲ မျက်နှာ လွဲနေလိုက်၏။

"ဟာ ... ဟာ ... အဲဒါ အစ်ကိုအတွက် မဟုတ်ဘူး ... ဟိုညီမလေးအတွက် ခင်ဗျ ..."

"အာ ... ကျွန်တော်လည်း မှာ ထားတာ ကြာပြီဗျာ ..."

Handphone ပုဂ္ဂိုလ်က လှမ်းပေးသော မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ကို ကိုင်လျက်ကနေ ပြောသည် ။ ယောက်ျားစစ်ဖြစ်ပြီး ဖြောင်လိမ်သည် မို့ ငယုစိတ်ထဲ ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။

"ဒီညီမလေးလည်း ရောက်နေတာ ကြာပြီ၊ ပေးလိုက်ပါဗျာ ..."

"ဪ ... အင်းလေ ... မိန်းကလေးပဲ ... ဦးစားပေးရမှာ ပေါ့ ... လေဒီဖတ်(စ်) ..."

စကားမဆုံးခင် ငယုက ပုန်းခနဲ မတ်တတ် ထရပ်သည် ။ ပြီးတော့ ဝက်သိုး တစ်ကောင်နှင့်တူသော ငတိကြီးလက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ကို ဆွဲယူပြီး 'ပက်'ခနဲ သွန်ပစ်လိုက်သဖြင့် အော်ဟစ်ဆူညံနေသော လူအုပ်ကြီး ရေနဲ့ ငြိမ်းလိုက်သလို တိတ်၍ သွားသည် ။

"ဘာမိန်းကလေးမို့ ဦးစားပေးရမှာ လဲ၊ ခင်ဗျားရောက်တုန်းက နောက်မှ ရောက် လာပြီးတော့ ဘာလေဒီဖတ်(စ်)လဲ ... နောက် ဘယ်တော့မှ ငါ့ကို မိန်းကလေးလို့ မခေါ်နဲ့ ... မှတ်ထား ..."

အပြောခံရသည့် ငတိကြီးတင် မဟုတ် မုန့်ဟင်းခါး ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံး ကြောင်၍ သွားကြသည် ။ အံ့ဩ နားမလည် စိတ်သည် ငတိကြီးမျက်နှာတွင် အထင်းသား မြင်နေရ၏။

"ဟာ ... နင် ရိုင်းလှချည်လား"

"အေး ... ငါမကြိုက်တာကို ပြောရင် ရိုင်းတယ်၊ မကျေနပ်ရင် လာခဲ့လေ ... လာ ... ကြိုက်သလို လာခဲ့ ..."

ငယုက ကော်ထိုင်ခုံကို ပစ်ကန်ပြီး ရှေ့ပလက်ဖောင်းသို့ ထွက်လိုက်သည်။ သူပုံစံက ငတိကြီးကို စိုက်ကြည့်ထားပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို အသင့်ပြင်ထားသည်။

ငတိကြီးရပ်နေရင်း ဒေါသကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ပိန်လိုက်ဖောင်းလိုက် ဖြစ်နေသည်။ လူတွေက ဝိုင်းကြည့်တာကိုလည်း ခံနေရသည်။ သူနေရာက ကြည့်မည်ဆိုလျှင်လည်း ဘာမှ မဟုတ်ဘဲ အစော်ကား ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်နေသည်။ ဒီလို အရှက်တကွဲ ကြုံရလောက်အောင် သူ့ဘက်က ဘာမှ မလွန်ကျူးခဲ့ဟု ထင်သည်။

"တောက် ... မိန်းကလေးမို့လို့ ..."

စကားသံမဆုံးလိုက်ခင် နာကျင်စွာ ဟစ်အော်လိုက်သံနှင့် ငယု ငတိကြီး အနားသို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားပြီး သန်မာသော လက်များ ဖြင့် လည်ပင်းကိုညှစ်ပြီး လက်ကို လိမ်ချိုးထားရင်း ငယု ကြိုး၍ အော်သည်။

"ငါ့ကို မိန်းကလေးလို့ မခေါ်နဲ့ ... ဘယ်တော့မှ ငါ့ကို မိန်းကလေးလို့ မခေါ်နဲ့ ... သတ္တိရှိရင် ငါ့ကို ရအောင်ထိုးစမ်း ... ချစမ်း ... ငါ့ကို ရအောင် ထိုးစမ်း ... ထိုးစမ်း ..."

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... လုပ်ကြပါဦး ... ဆွဲကြပါဦး ... လုပ်ကြပါဦးဟဲ့ ..."

ထိုနေ့ညနေက လူအရမ်းစည်သော မုန့်ဟင်းခါး ဆိုင်ကလေးမှာ လူအရမ်းအုံ၍ သွားလေသည်။

အခန်း(၂)

"အချစ်ဆိုတာ ဖရဲသီးလိုပဲ ... တဲ့ ..."

"ဪ ... လုံးလုံး ... လေးလေးကြီးပေါ့ ဟုတ်လား ..."

"အရူး ... ဖရဲသီးဆိုတာနဲ့ လုံးလုံး လေးလေးကြီးပဲ မှတ်ထားတဲ့ ကောင် ... အခု ဂျပန်ဖရဲသီးတွေက ရှည်ရှည်လုံးလုံး ကလေးတွေ ဆိုတာ မသိဘူးလား"

"ဟေ့ကောင် ... ဖရဲသီးဆိုရင် အများ သိတာ အလုံးပဲ ... ထွင်ထားတာတွေ ချို့ယွင်းချက်တွေ မပါရဘူး ငပေါ့ရဲ့ ..."

ပညာရှိသူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်၏ အငြင်းစကားကို နားထောင်ပြီး ‘ကောင်း’ တော်တော် စိတ်ညစ်သွားသည်။ ။ သူ စာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်ထားခဲ့သော စကားလေး တစ်ခွန်းကို ဆရာကြီးလုပ်ပြီး ရှင်းပြဖို့ ကိစ္စက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြောမခံချင်သော ကိုဦးနှင့် တောက်တဲ့ တို့ကြောင့် ပျက်စီးသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ။ စကားတစ်ခွန်း ရသည် နှင့် ထင်ရာရမ်းပြောတတ်သည့် အကျင့်က နှစ်ယောက်စလုံး တူသည်။ ။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အထင်မကြီးဖို့ ကလည်း ဘယ်မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူကတည်းက ဆုပန်ထားခဲ့ကြသည် မသိ။ ဘဝအဆက်ဆက် အဓိဋ္ဌာန်ကို ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြဟန် တူသည်။ ။

"တော်ပါတဲ့ကွာ ... ငါပြောချင်တာက မင်းတို့ ပြောတာနဲ့ ဘာမှ မ

ဆိုင်ဘူးကွာ၊ ဖရဲသီးဆိုတာ လုံးလုံးရှည်ရှည်ကွာ ငါလိုချင်တာက အခွံစိမ်းတာကို လိုချင်တာ၊ အပြင်မှ အခွံစိမ်းနေတဲ့ ဖရဲသီးက ခွဲချလိုက်ရင် အထဲမှာ နီရဲပြီး မှ ညှိနေသလိုပဲတဲ့ ... မိန်းကလေးတွေကလည်း ..."

"ဟာ ... မဟုတ်သေးဘူး ... မဟုတ်သေးဘူး ... ဟေ့ကောင် ... အထဲမှာ ဝါတဲ့ ဖရဲသီးလည်း ရှိတယ်၊ ဖရဲသီးတိုင်း မနီဘူးကွာ ..."

"ကျွတ် ... ပြဿနာပဲကွာ ... ငါပြောချင်တာက သူ့ဘာသာ နီနီဝါဝါကွာ ... ဖရဲသီးက အပြင်မှာ စိမ်းနေပေမဲ့ အထဲမှာ ..."

"ငါ သဘောပေါက်ပြီ ... သိပြီ ... ရွယ်လေးကလည်း အပြင်မှာ စိမ်းနေပေမဲ့ ခွဲချလိုက်ရင် ... အထဲမှာ နီ ..."

"ဟေ့ကောင် ... တော်တော့ကွာ ... တော်ပြီ ... ငါ မင်းတို့ ကို ဘာမှ မပြောတော့ဘူး ... ခွီးပဲ ... ငါလှလှပပလေး တွေးထားတာတွေက မင်းတို့ ဆီရောက်ရင် သွားတာပဲ၊ မင်းတို့ ကို ဘာမှ မပြောတာ အကောင်းဆုံးပဲ ..."

ကောင်းမင်းက ထွန်းကိုနှင့် တောက်တဲ့ တို့ စကားဝိုင်းမှ ထွက်လိုက်သည်။ ဗီဒီယိုကားတွေထဲကလို ... သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်က ကောင်းမင်းကိုချည်းပဲ ဝိုင်းဂရုစိုက်တာတွေ ဘာတွေမရှိ။ သူတို့ ဘာသာ ဆက်ငြင်း နေကြသည်။

ဒီကောင်တွေ ဂိမ်းကစားနေတာကို ဖြတ်ပြီး ခေါ်လာလို့ သူ့ကို မကြည့်တာလည်း ပါလိမ့်မည် ထင်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွယ်ကို စကား တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြောရဖို့ က ဒီကောင်တွေပါမှ ကို ဖြစ်မည်။ ဒါမှ မဟုတ်လျှင် ရွယ်ဘေးနား ကောင်မလေးတွေနှင့်ပဲ ပေါက်ကရတွေပြောပြီး ပြန်ခဲ့ရတာ များ သည်။ ရွယ်ကလည်း သူ ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်နေတာကို ရယ်နေတာနှင့်ပဲ သူ့နှလုံးသား စက်ဝိုင်းထဲကို ရောက်မလာဘဲ ရှိသည်။

ရွယ်က သူ့ကို ရှောင်ပုံက ပျော်စရာ ကောင်းသည်။ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းတွေ မရှိ။ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနှင့် ထိရောက်မှုရှိသည်။ လိုက်ခါစတုန်းက ခံနေရလို့ ခံနေရမှန်းပင် မသိ။ ဒီလိုပညာပေးပုံမျိုးကို တခြား အဖွဲ့တွေမှာ လည်း မတွေ့ဖူးခဲ့။ ကြားလည်း မကြားဖူးခဲ့။ သူတို့ နည်းက စကားလိုက်ပြောသူကို သူပြောမည့် ကောင်မလေးနှင့် စကားမပြောဖြစ်အောင် ကျန်တဲ့ လူတွေက ဝိုင်းစကားပြောခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကောင်မင်းနံဘေးက သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်နှင့် စကားမပြောတော့ဘဲ ရွယ်အကြောင်း ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် ဆုံစည်းဖို့ အတွက် စတင်ဆုံတွေ့သော ဖြစ်ရပ်ကလေးတွေ များ စွာရှိသည်။ အချို့လည်း အလှူမင်္ဂလာဆောင်၊ မွေးနေ့ စသော ပွဲမျိုးမှ တွေ့ကြတတ်သည်။

တချို့လည်း ခရီးသွားရင်း ... တချို့လည်း မိတ်ဆက်ပေးရင်း ... Plaza သွားကြရင်း ... စသည် ဖြင့် အစုံရှိကြသည်။ ဒါပေမဲ့ သူနှင့်ရွယ်တွေ့ပုံမျိုးကတော့ ရှိလိမ့်မည် မထင်။ အဲဒီလိုမျိုး တွေ့မလား ဆိုရင်လည်း တွေ့ချင်တဲ့ သူ ရှိလိမ့်မည် မထင်။

အဲဒီနေ့က သူ ... သူ့သူငယ်ချင်း တောက်တဲ့ အိမ်ပြောင်းတာကို ကူညီရန်အတွက် ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့သူငယ်ချင်း ပြောင်းသည့် အိမ်က သူတို့ ရပ်ကွက်ကလေးနှင့် တစ်ရပ်ကွက်သာ ခြားသော်လည်း နေထိုင်သူများ နှင့် အိမ်ဈေးနှုန်း ကွာဟမှုကတော့ အဆ လေးငါးသောင်းလောက် ရှိမှာ သေချာသည်။ ကောင်းမင်း အခုလာသော ရပ်ကွက်သည် သူတို့ မြို့နယ်၏ တစ်ခုတည်းသော ဆိတ်ငြိမ် ရပ်ကွက်လေး တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်တို့ ၏ ထုံးစံအတိုင်း လမ်းကလေးတွေက ငြိမ်သ

ည် ။ တိတ်သည် ။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူတွေ သိပ်မရှိတတ်။ သူ့သူငယ်
ချင်းက ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက် ကလေး၏ နေရာကောင်းများ မှာ တော့ မ
နေနိုင်ပါ။ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ကလေး၏ တစ်ဖက်စွန်းမှာ နေဖို့ ပြောင်း
လာမည် ဖြစ်သောကြောင့် ကောင်းမင်း ဆိတ်ငြိမ် ရပ်ကွက်ကလေးကို
ဖြတ်လျှောက် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။

လျှောက်လာရင်း ဘေးဘီဝဲယာက အိမ်တွေကို ငေးမိတော့ ဆိတ်ငြိ
မ်ရပ်ကွက်က အိမ်တွေကို ငေးရတာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ ခရုကောက်ရ
တာနှင့် တူသည် ဟု သူတွေ့မိသည် ။ နယူတန်သာ အခုခေတ်မှာ လူဖြ
စ်လျှင် နယူတန်၏ အဘိဓမ္မာစကားမှာ ပြောင်းသွားနိုင်သည် ။ အိမ်တစ်
အိမ် လှပြီဆိုလို့ သဘောမကျလိုက်နှင့်ဦး ရှေ့မှာ တွေ့ရသည့် အိမ်က ပို
လှနေသည် ပိုနေချင်စရာ ကောင်းနေတတ်သည် ။

ပန်းခြံကလေးနှင့် တစ်ထပ်တိုက်ကလေးကို သဘောကျနေတုန်း ငြိ
မ်ငြိမ် ရိုးရိုး ထုထည် ကောင်းကောင်း နှင့် အိမ်ကလေးကို တွေ့ရပြန်
တော့လည်း သဘောမကျဘဲ မနေနိုင်။ အလင်းရောင် အားကောင်း
ကောင်း ကို အသုံးပြုထားပြီး သစ်သားတွေနှင့်ချည်းပဲ ဆောက်ထား
သော ဂျပန်စတိုင် အိမ်ကလေးကို တွေ့ရပြန်တော့လည်း သက်ပြင်းပဲ ချ
မိပြန်သည် ။

ဒီလိုနှင့် ကုန်းအတက် ကလေးဆီကို လျှောက်လာရင်း ‘အိမ်ငေးသူ’
လုပ်နေတုန်း ရုတ်တရက် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် စိတ်ဖြစ်စဉ် ပြတ်တောက် သွား
၏။ ရင်ထဲ အေးခနဲ ဖြစ်သွားခြင်းနှင့် နာကျင်ခြင်း နှစ်ခုတို့ က အသိဉာ
ဏ်ထဲ စူးရဲစွာ ဝင်ရောက်လာသည် ။ ပြီးတော့ တိုးတိုက် တိုက်ခိုက် အစီ
အစဉ်မဲ့ ခြေလွတ်လက်လွတ် ခံစားမှုများကိုသာ သူရခဲ့သည် ။ သူ့တစ်ကို
ယ်လုံး အေးစက် သွားတာကိုလည်း ခံစားလိုက်ရ၏။

သူ ရေမြောင်းထဲကို ရောက်နေသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခြမ်းက ရွှံ့ ဗွက်ထဲမှာ နစ်နေသည်။ ခြေထောက်၊ ပခုံးနှင့် ဦးခေါင်းစွန်းတို့ နာကျင် နေသည်။ ပါးတစ်ခြမ်းလည်း ပူချစ်ပြီး နာနေသည်။ သူ ဘာဖြစ်သွားမှ န်းမသိ၊ မြောင်းထဲက ထရပ်တော့ နာကျင်မှုတွေက အသီးသီး သူ့အသိစိတ်ထဲကို အားအင် ကောင်းကောင်း ဖြင့် တိုးဝင်လာကြသည်။ သူ လျှောက်ကြည့်တော့ သူနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကောင်မလေး တစ်ယောက် မှောက်လျက်ကလေး ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ ခပ်ဝေးဝေးမှာ ငြိမ်သက်နေသည့် စကိတ်ကလေးတစ်ခု။ ပြီးတော့ အရာအားလုံးက တိတ်ဆိတ်နေသည်။

သူ စကိတ်နှင့် အတိုက်ခံလိုက်ရသည် ဆိုတာကို ကောင်းမင်း သိလိုက်ပြီ။

သူ့ကို ဝင်တိုက်တာ မှောက်နေသည့် ကောင်မလေးပဲ ဖြစ်ရမည် ဆိုတာကို သိရတော့ ကောင်းမင်း ဒေါသထွက်သည်။ ပြီးတော့ ကောင်မလေးကို မြင်ချင်သည်။ လုံးဝ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေသော အခြေအနေကို တွေးကာ စိုးရိမ်သွားသည်။

နာကျင် ပူကျွမ်းနေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို စစ်ဆေးတော့ ကျိုးတာကွဲတာမရှိ ပွန်းတာ သွေးစို့တာ ပြသွားတာလောက်ပဲ ရှိသည်။ ပြီးတော့ သူ့ညာဘက် တစ်ခြမ်းလုံး ရွှံ့ရေတွေ စိုနေသည်။ ကောင်းမင်း မြောင်းနုတ်ခမ်းကို အားပြုပြီး လမ်းလေးပေါ် တက်ရသည်။ လမ်းတော့ လျှောက်လို့ မရ တော်တော်လေး နာနေသည်။ တရွတ်တိုက်ပင် လမ်းမပေါ်မှာ မှောက်လျက် လဲနေသော ကောင်မလေးနားသို့ လာခဲ့သည်။

"ဟေ့ ... မင်း ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲကွ၊ ဟေ့ သတိရသေးရဲ့

လား ... ဟေ့ ... သတိရလား ... ငါပြောတာ ကြားရဲ့ လား ..."

တုံ့ပြန်မှုမရ။ ပြဿနာပဲ ... တစ်ခုခုများ ဖြစ်သွားပြီလား ... အခုနေ တစ်ယောက်ယောက်က မြင်လျှင် သူက လက်လွန်ထားလို့ ကောင်မလေး မှောက်နေတာဟု ထင်ချင်စရာ ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ လမ်းက ကောင်မလေးတွေ လမ်းဖြစ်ဖို့ များ သည်။ ကောင်းမင်း အနားကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တိုးပြီး ပခုံးကို ကိုင်ခါနီးကျတော့မှ အတွေးက ဝင်သည်။ ကိုင်လို့ သင့်တော်ပါ့မလား။ ကောင်မလေး၏ ဘယ်ဘက်လက်က တံတောင် ဆစ် ရိုးကွေးကာ နဖူးအောက်မှာ ရောက်နေသည် မို့ မသိလျှင် အင်္ဂါတေ လမ်းမပေါ်မှာ စိတ်ချလက်ချ အိပ်နေသလို ထင်ရ၏။

"ဟေ့ ... ဟေ့ ... သတိရရဲ့ လား ..."

ကောင်းမင်း မရဲတရဲနှင့် မေးသည်။ အဖြေက မရ။ ဒါနဲ့ ပခုံးပေါ် လက်အသာတင်ပြီး လှုပ်ဖို့ လုပ်တော့မှ အသံက ထွက်လာသည်။ ဒီတော့မှ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ်ဝတ်ထားသော ခန္ဓာကိုယ်လေး လှုပ်နေမှန်း သိရသည်။

"မကိုင်ပါနဲ့ ..."

ပုံမှန်လေသံကို ကြားရတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဒေါသက ဝန်းခနဲ ထထွက်သည်။

"ဘာကွ ... မကိုင်နဲ့ ဟုတ်လား ... မင်း ဝင်တိုက်တုန်းက တိုက်ပြီး အခုမှ ဘာမကိုင်ပါနဲ့ လဲ၊ ကိုင်ချင်လို့ ကိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ မင်း အသက်မှ ရှိသေးရဲ့ လားလို့ ကိုင်ကြည့်တာ ... ငါမေးတာ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ မဖြေတာလဲ ..."

"နားနေလို့ ပေါ့ ... လေသံကိုက ဟုတ်တယ် .."

"အောင်မာ ... လေသံက ဘာဖြစ်လဲ ... ဒါ ရွှေမန်းတင်မောင် ကနေ တာ မဟုတ်ဘူး ကွ ... ထစမ်း ..."

"မထဘူး နာတယ် ..."

ကောင်မလေးက လက်၊ ပေါင်၊ နဖူးတို့ မလှုပ် ငြိမ်ရင်း ကျောကုန်း ကလေးဖြင့် ရန်တွေ့သည်။ ။ ကြည့်စမ်း ... ဘယ်လောက်ပေသည့် ငတိမ လေးလဲ ... အင်္ဂတေ လမ်းပေါ် မှောက်ရက်ကြီးကနေ မထဘဲ အော်နေ သည်။ ။

"ဟ ... ထမှ ဖြစ်မှာ ပေါ့ကွ၊ ငါလည်း မင်းကို မထူနိုင်ဘူး ..."

ကောင်းမင်းက ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောရင်း ကောင်မလေး နံဘေးနားမှ နေရာကိုရွှေ့ရသည်။ ။ နေရာရွှေ့တော့ ဒဏ်ရာတွေက ပြန်နာလာသည်။ ။ ခြေသလုံး မျက်နှာစာအရိုးက အဆိုးဆုံး ဖြစ်၏။ ခုနက ကောင်မလေးနဲ့ စကားပြောနေတုန်းက ဘာမှ နာကျင်တာ မရှိတာကို သတိထားမိ သွား သည်။ ။ စိတ်ဆိုတာ တစ်မျိုးပါလား...။

လမ်းပေါ်က သွယ်လျသည့် ခန္ဓာကိုယ်လေးက လှုပ်လာသည်။ ။ လ က်နှင့်ခါးကို စမ်းသည်။ ။ ပြီးတော့မှ ဂျင်းဘောင်းဘီကလေး ကွေးသွားပြီး သူ့ကို ကျောပေးလျက် ကောင်မလေး ငုတ်တုတ်ကလေး ထထိုင်သည်။ ။ ပြီးတော့ တံတောင်ဆစ်ကို ကွေးပြီး မြှောက်ကြည့်သည်။ ။

"ဟင် ... ပွန်းကုန်ပြီ ..."

"နည်းတောင် နည်းသေးတယ် ..."

"ဘာပြော ... ဟင် ..."

ကောင်မလေးက သူ့ကို ရန်တွေ့ရင်း လှည့်ကြည့်သည်။ ။ ပြီးတော့

ပြောလက်စ စကားရပ်သွားပြီး သူ့ကို တအံ့တဩနှင့် ငေးလေသည် ။
ကောင်းမင်းကလည်း အချိုးအစား ကျနသည့် ကောင်မလေး၏ မျက်နှာ
လေးကို ငေးပြီး ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်သွားသည် ။ ထိုတဒဂ် ... ရင်ထဲမှ
ကျေနပ်လိုက်ရသော ခံစားမှုကို ကောင်းမင်း သေသေချာချာ သတိထား
မိ လိုက်သည် ။ သေချာတာက အဲဒီခံစားမှုမျိုးကို ဘယ်သူ့ဆီကမှ ဘယ်
တုန်းကမှ မရခဲ့ဖူးခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။ အခုထိ အဲဒီတဒဂ်ကို ပြန်တွေးမိ
တိုင်း တပ်မက် မူးယစ်တုန်းပင် ဖြစ်သည် ။

"ရှင် ... ရှင် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ..."

ကောင်မလေးက ထိတ်လန့်တကြီး မေးသည် ။ ကောင်းမင်း တော်
တော် စိတ်ညစ်သွား၏။

"ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ ... မင်း ဝင်တိုက်ထားတာလေ ..."

"ဟာ ... ဟုတ်လို့ လား ..."

"မဟုတ်ဘဲနဲ့ ငါက ပြောမလားကွ ..."

"ဟယ် ... စိတ်ညစ်လိုက်တာ ..."

ကောင်မလေး ရှုံ့မဲ့သွားသည် ။ တောင်းပန်တာတွေ ဘာတွေလည်း
မရှိ။ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားပုံ ရသော်လည်း အဲဒီလို ဖြစ်သွားသည့် အ
တွက် သူ့ကို သနားတာတွေ အားနာတာတွေ ရှိပုံမရ စိတ်ညစ်သွားတာပဲ
ဖြစ်ပုံရသည် ။

ကောင်းမင်းပုံစံကလည်း ပါးရိုးနှင့် နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုက ချက်ချင်း ဖူး
ရောင် လာသည် ။ တံတောင်ဆစ်မှာ လက်ကောက်ဝတ်အထိ အထစ်ထ
စ်တွေ ဖြစ်အောင် ပွန်းရှသွားပြီး သွေးစို့နေသည် ။ ချိုစောင်းက ဒဏ်ရာ
ကတော့ ကွဲသွားတာ မဟုတ်သဖြင့် ဆံပင်တွေအောက်မှာ ဖုနေလိမ့်မ

ည်။

"မင်း ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ ..."

"ကုန်းကလေးမှာ ကိုယ့်ဘာသာ စီးနေတဲ့ ဥစ္စာ ဘာဖြစ်လို့ အသံမပေးဘဲ တက်လာရတာလဲ ..."

"အံ့မယ် ဒေါ်ရွှေချော ကျုပ်ဘာသာ လမ်းလျှောက် လာတာလေ၊ ဒီကုန်းက ခင်ဗျားလေး အိမ်ထဲက ကုန်းလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ... အပြစ်က ဘယ်သူ့မှာ ရှိတာလဲ ..."

"မသိဘူး ... မသိဘူး ... သွား ... ဒီမှာ နာတာပဲ သိတယ် .."

"ငါ မင်းကို တရားစွဲမယ် ..."

ကောင်းမင်း ဒေါသဖြစ်ပြီး စိတ်ထဲရှိတာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။
ကောင်းမင်း စကားဆုံးတော့ ကောင်မလေး မျက်လုံးပြူး၍ သွား၏။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း မေးသည် ။

"အဲဒါ ... အဲဒါ ... တရားစွဲလို့ ရလားဟင် ..."

"ရတာပေါ့ကွ ... လုပ်ပြီးမှ ကြောက်နေပြီလား ..."

သူ့စကားဆုံးတော့ ကောင်မလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားပြန်သည် ။ ပြီးတော့ ...

"ဟိုလေ ... ကျက်တော့ ကျက်ထားတာပဲ ... သိလား တရားစွဲရင် ဘာပုဒ်မလဲဟင်"

ကောင်မလေး စကားကြောင့် ကောင်းမင်း တော်တော်လေး စိတ်ညစ်သွားသည် ။ ကောင်မေးက ဥပဒေမေဂျာက ထင်သည် ။ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ ဖြစ်သွား၏။ ပြီးတော့ ... သူတို့ ပြောဆိုနေကြ

တာတွေက ဖြစ်နေတာနှင့် သိပ်မလိုက်ဖက်ဟု ထင်သည် ။
အဲဒီအချိန်မှာ ပင် ...

"ဟယ် ... ရွယ် ... ရွယ် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မြေကြီးမှာ နှစ်ယောက်ထိုင်လို့ ... ဘာလုပ်နေတာလဲ ... ရွယ်တို့ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ ..."

"တီလေး ... ရွယ်က သူ့ကို စကိတ်စီးရင်း ဝင်တိုက်ထားတာ ..."

"ဗုဒ္ဓေါ ... မင်း ဘယ်သူလဲ ... မင်း ဘယ်ကလဲ ..."

ပြူးတူးပြဲတဲနှင့် ရောက် လာပြီး အော်ကြီး ဟစ်ကျယ်တွေ ပြောက
မိုက်တိမိုက်ကန်းတွေ မေးလာသော မမတစ်ယောက်ကို ကောင်းမင်း ဘု
ကြည့် ကြည့်ပစ်လိုက်သည် ။ ဒါပေမဲ့ သူပြောတာ တစ်ခုတော့ မှန်သည်
။ ကောင်းမင်းတို့ နှစ်ယောက် မြေကြီးပေါ် ထိုင်ရက်နှင့် စကားတွေ ပြော
နေခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

"ကျွန်တော်က လမ်းသွားပါ ... အဲဒါ သူက စကိတ်စီးရင်း ဝင်တိုက်
တယ်၊ ကျွန်တော် မြောင်းထဲ ထိုးကျသွားတာ မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ ..."

"တော်တော် နာသွားလားဟင် ..."

မမက ကောင်းမင်းစကားကို ကြား မကြားပင် မသိ။ ကောင်မလေး
ကို တွဲထူပေးရင်းက မေးခြင်းဖြစ်သည် ။

"ခြေထောက်ကြီး နာသွားပြီ တီလေးရဲ့ ရွယ်ကို တွဲပြီးပို့ပေး ..."

"ကဲ ... လာ ... လာ ... မမသိရင်တော့ နားညည်းဦးတော့မှာ ပါပဲ ...

"

"ဟာ ... ဟာ ... အဲဒီလို လုပ်မသွားနဲ့ လေ ... ကျွန်တော်က ဒီမှာ ဘ

ယ်လိုလုပ်ရမှာ လဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်ချင်းစာ တရားလေးတော့ ထားဦးမှ ပေါ့ဗျာ ..."

"ကျွန်မတို့ က ဘာလုပ်ပေးရမှာ လဲ ... ဘာမှ မှ မလုပ်တတ်တဲ့ ဟာ ကို ..."

"အဲဒီလောက်တော့ အကြင်နာတရား မခေါင်းပါးနဲ့ လေဗျာ ... ကျွန်တော်လည်း လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူးဗျ"

"အမလေး ... အဲဒါတော့ တွဲမပေးနိုင်ပါဘူး"

ကောင်းမင်း ကြိုးစားပြီး ထရပ်ပါသေးသည်။ သို့သော် လုံးဝ ထ၍ မရခြင်း စစ်စစ်ဖြစ်ပါသည်။ သွေးအေးသွား၍ လား မသိ ... ဒဏ်ရာရသည့် နေရာတွေ အားလုံးက နာတာ နင့်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာ ပင် ကားဟွန်းသံပေးပြီး ကားကြီးတစ်စင်း ဝင်လာသည်။ TEကားကြီး တစ်စင်းဖြစ်ပြီး ကားပေါ်မှာ ဗီရိုတွေ၊ ကြောင်အိမ်တွေ ... ကုလားထိုင်တွေ ... အိမ်အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေ အပြည့်နှင့် ...

ကောင်းမင်း တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေစဉ်မှာ ပင် ကားရှေ့ခန်းမှ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ တောက်တဲ့ က ဆင်း၍ လာသည်။

"ဟေ့ကောင် .. အကောင်း ဘာဖြစ်တာလဲ ..."

"ငါ မင်းတို့ အိမ်ကိုလာတာ တောက်တဲ့ ... မင်းတို့ က ဘာဖြစ်လို့ ဒီဘက်က ဝင်တာလဲ ... ဟိုဘက်ကဆို ပိုမနီးဘူးလား ..."

"နဂါးလှည့် မသင့်လို့ တဲ့ ကွ ... ငါ့ဟာ ထားစမ်းပါဦး၊ မင်းက ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်နေတာလဲ ..."

"ဟာ မရှိတော့ဘူးကွ ... မရှိတော့ဘူး ..."

"ဘာ ... မရှိတော့တာလဲကွ ... ဘာလဲ ..."

"အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ... ခုနက အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ... အဲဒါ ငါ့ကို စကိတ်နဲ့ တိုက်ချသွားတဲ့ အမျိုးသမီး နှစ်ယောက် ..."

ကောင်းမင်းကို တောက်တဲ့ က ဖေးမ၍ ထူပေးရသည် ။
ကောင်းမင်း တစ်ကိုယ်လုံး တော်တော်လေး နာနေသည် ။ ရွယ်ဆိုသည့်
ကောင်မလေးနှင့် သူ့အစ်မတို့ တကယ်ကို မရှိကြတော့။ ဘယ်ခြံထဲ ဝင်
သွားလိုက်မှန်းပင် သေသေချာချာ မသိလိုက်။ ခြံကလေးတွေ
အားလုံးမှာ ပုဏ္ဏရိက်ပင် ခြံစည်းရိုးတွေချည်းနဲ့ မို့ အိမ်ထဲကို ကောင်း
ကောင်း မမြင်ရပါ။

အဲဒီနေ့က သူ တောက်တဲ့ အိမ်ပြောင်းကို ဝိုင်းသယ်ပေးသူ မဖြစ်ဘဲ၊
သူ့ကို တောက်တဲ့ တို့ အိမ်က ဝိုင်းပြုစု ပေးလိုက်ကြ၏။ တောက်တဲ့ နှင့်
က ငယ်သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ် စားအိမ်သောက်အိမ်လည်း ဖြစ်မို့ တော်
ရောသည် ။

"အကောင်း ... ငါ လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်ကွာ ခဏလေး စောင့်စမ်းပါ ...

"

"နေပါစေကွာ ... မင်းတို့ အိမ်က ပစ္စည်းတွေပဲ သဘာဝကျအောင်
အထာကျကျအောင် နေရာချစမ်းပါဦး၊ ငါ့ဘာသာ အေးဆေး လမ်းလျှောက်
ပြန်ပါ့မယ်၊ ဖြည်းဖြည်း လျှောက်ရင် ရပါတယ်ကွာ ..."

အိမ်ထဲအိမ်ပြင် ပစ္စည်းတွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးနှင့် ရှုပ်ပွနေသော
သူငယ်ချင်းကို ဘာမှ မကူညီနိုင်ဘဲ လူပိုနည်းသည် အပြင် သူလှဲနေတာ
ကို ရှောင်ရ ပြုရနှင့် ဒုက္ခများ နေသည့် အတွက် ညနေစောင်း ရောက်
တာနှင့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဖြည်းဖြည်း လျှောက်ရင်း အလာတုန်းက လ
မ်းအတိုင်းပင် ပြန်လာခဲ့သည် ။

သူတို့ ပြဿနာ တက်ကြသည့် ကုန်းကလေးနားကို ရောက်တော့ ကောင်းမင်း ဟိုဒီ လျှောက်ရှာ မိသေးသည်။ ဘယ်အိမ်ထဲကိုများ ကောင်မလေး ဝင်သွားတာပါလိမ့်။ အတွေးလေး မဆုံးခင် ရိပ်ခနဲ တစ်ချက် မြင်လိုက်သည်။ ခန္ဓာကိုယ် မြောက်တက် သွား၏။ သွားပြီ ဆိုသော အသံကို နောက်ဆုံး ခံစားမှုနှင့် သိလိုက်ရလေသည်။

ဆေးရုံတက်ရသည့် (၁၀)ရက်စလုံး ကောင်မလေး ဆေးရုံကို တစ်ရက်မှ မလာခဲ့ပါ။ ကောင်မလေး အဒေါ်နှင့် ဦးလေးဖြစ်သူသာ လာကြ၏။ ကောင်မလေး အဒေါ်ကို မေးလို့ သိရသမျှက ကောင်မလေးအဖေ ဖြစ်သူက ဩစပြေးလျှော့ ဟု ဆိုသည်။ ဓာတုဗေဒပညာရှင်ဟု ဆိုသည်။ ကောင်မလေး နာမည်က ‘ရည်ရွယ်ဦး’ ဖြစ်ပြီး သူ့အဖေရှိသော နိုင်ငံခြားကို လိုက်သွားလျှင် ဟိုမှာ စီးရန် စကိတ်စီးသင်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ စကိတ်စီးသင်တုန်းက ကောင်မလေး ဝင်တိုက်တာကို နှစ်ကြိမ်ဆက်တိုက် ခံရသူမှာ သူတစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည် ဟု ဆိုသည်။

သူ့ဆီကို ဘာဖြစ်လို့ လာမမေးတာလဲ ဆိုတော့ ကြောက်လို့ ဟု ဆိုလေသည်။ မြန်မာဗီဒီယို ကားတွေထဲမှာ ဆိုရင် ဇာတ်လမ်းက Okနေလောက်ပြီ ... ခုတော့ ဆေးရုံ(၁၀)ရက် ကိုယ်ချည်း သက်သက် ဖြစ်၏။

ဒါနှင့် ဆေးရုံကဆင်းတော့ ကောင်းမင်းက မကျေနပ်ချက်တွေကို လိုက်ပြောတာ တစ်လရှိသွားပြီ။ အခု ပြောနေရတာတွေက အဲဒီလို မကျေနပ်ကြောင်း လိုက်ပြော နေတာတွေဟာ သူများကြောင်းနှင့် သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါရန် တို့ သာ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ချစ်သွားတဲ့ မိန်းကလေးကို မကျေနပ်ကြောင်း လိုက်ပြော နေရလောက်အောင် အထိတော့ ကောင်းမင်းတို့ မအသေးကြောင်း ကောင်မလေးကလည်း သိပါသည်။ သို့သော် ကောင်မလေးက ကောင်းမင်းကို ‘ရွယ်’ လို့ အခေါ်မခံသေးသောကြောင့်

ကောင်းမင်းတစ်ယောက် တရွယ်တည်း ရွယ်နေတုန်း အဆင့်သာ ရှိပါသေးသည်။ ။

ဒီနေ့လည်း ကောင်းမင်း ‘ရွယ်’ဖို့ စောင့်နေပါသည်။ ။

နံဘေးက ဒေစီနှင့် သီရိဆိုသော ငတိနှစ်ကောင် ငြိမ်ငြိမ်လေး နေကြရင်တော့ ချစ်ရသူ တစ်ယောက်၏ ဒုက္ခအချို့ကို အိုက်တင်ကလေး နည်းနည်းနှင့် ပြောလို့ ရမည်ဟု ထင်သည်။ ။

"ဒေစီတို့ လာပြီ"

ထွန်းကို၏ အော်သံကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူတို့ စောင့်နေသည့် လမ်းကလေးထဲသို့ ဝင်လာသော ရွယ်တို့ အုပ်စုကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘယ်တော့မှ မလစ်ဟင်းသော နှလုံးသားစည်တိုနှက်သမားက ရင်ခုန်သံကို အားရပါးရကြီး တီးပစ် လိုက်လေသည်။ ။

သူတို့ အုပ်စု ရှေ့က ဖြတ်သွားတော့ ရွယ်နှင့်မျက်ဝန်းချင်း တစ်ချက်ဆုံသည် ။ ရွယ်မျက်ဝန်းထဲမှာ ပျော်ရွှင်နေသော အရိပ်ကလေး ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး ရှိနေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။ ရွယ်သည် နောက်ကနေ သူလိုက်သည့် အတွက် စိတ်တိုခြင်း၊ မျက်စိ မျက်နှာပျက်ခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်း စသည့် မလိုလားသော ငြင်းဆန်သော အမူအရာမျိုး မရှိပါ။ သူ့ဘာသာ လိုက်ချင်ရင် လိုက် ဂရုမစိုက် ... ဆိုသည့် ဥပေက္ခာ မျက်နှာမျိုးလည်း မရှိပါ။

ရွယ်သည် သူ့ကိုတွေ့သည် နှင့် ပြုံးတတ်သည်။ ။ တောက်တဲ့ နှင့် ဒေစီတို့ ရန်ဖြစ်ကြလျှင် တခစ်ခစ် ရယ်တတ်သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ခက်နေတာက ရွယ်သည် ကောင်းမင်းကိုလည်း ချစ်ဖွယ်သောစကား ... နှစ်လိုဖွယ်သော စကားတို့ ကို မဆိုပါ။ ရွယ်ကိုလိုက်တိုင်း ဒေစီနှင့် သီရိတို့ နှစ်ယောက်နှင့် ရန်ဖြစ်စကားများ ပြီး ပြန်ရချင် ပြန်ရ၊ စိတ်ကောက်ပြီး ပြန်

ချင် ပြန်ရတာက များ လေသည် ။ အခုအချိန်သည် ရွယ်တို့ အဖွဲ့ ပညာ ပေးသမျှကို ကောင်းမင်းတို့ ခါးစည်းပြီး ခံနေရချိန် ဖြစ်သည် ။

ကောင်းမင်းတို့ အုပ်စု အနားကပ်သွားသည် နှင့် ရွယ်တို့ သုံးယောက် စလုံး ထံမှ ရယ်သံ လွင်လွင်ကလေးတွေ ထွက်လာကြသည် ။ ထိုရယ်သံ သည် ရည်းစားစကားပြောရန် နောက်မှ လိုက်ရသော ... မဟာပုရိသတို့ အတွက် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံးသော ရယ်သံလည်း ဖြစ်ပါ သည် ။

မိန်းကလေး ဆိုသည် မှာ အကြောင်းအရာ မရှိဘဲ ရယ်လေ့ မရှိတတ် ကြ။ နည်းနည်းသာ ရယ်ရမည့်ကိစ္စကို အချိန်ကြာကြာ ရယ်မိလျှင်ပင် အပြောအဆို ခံရတတ်လေ့ ရှိသဖြင့် မိန်းကလေးများ အားလုံး နီးပါးသ ည် ရယ်စရာ၏ အတိုင်းအရှည်ကို သိကြရသည် ။ ရယ်စရာ၏ အကြော င်းအရာကိုလည်း သိကြရသည် ။ ရယ်သည် ဟူသော အဓိပ္ပာယ်သည် မိ န်းကလေးတို့ အတွက် သာမန်အချိန်မျိုးတွင် နှစ်မျိုးသာရှိသည် ။ တစ်မျိုးမှာ ချစ်ခင် ရင်းနှီးခြင်းဖြစ်ပြီး တစ်မျိုးမှာ ထိုသဘောနှင့် ဆန့်ကျ င်ဘက်ဖြစ်သော လှောင်ပြောင် ရှုတ်ချခြင်း ဖြစ်သည် ။

ထို့ကြောင့် ရယ်သံသည် ချစ်ခြင်း မေတ္တာအတွက် မိန်းကလေးများ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကြရသော မဟာပုရိသတို့ မှာ အနား ရောက်သည် နှင့် မနိုင်သော စိတ်အပေါ်တွင် တင်ထားခဲ့သမျှ ယိုင်ထွက် သွားအောင်ပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းပါသည် ။ ထိုအချိန်တွင် သူငယ်ချင်း တစ် ခေါပဏီလောက် ကိုယ့်နောက်မှာ ပါလာလည်း ကြောက်ရွံ့ အားငယ်ခြ င်းကို ခံစားရမြဲသာ ဖြစ်လေသည် ။ မိန်းကလေးတို့ ၏ ရယ်သံသည် ထို မျှ အင်အား ကောင်းလှပါသည် ။

ထိုရယ်သံ ကြားရပြီး ကတည်းက ကောင်းမင်း စိတ်ထဲတွင် ရှိသမျှ

အရာအားလုံးသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိ ဖြစ်သွားပြီး တစ်လောကလုံးတွင် ရွယ် တစ်ယောက်တည်းသာ အင်အား အကောင်းဆုံး ဖြစ်သွားလေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကောင်းမင်းသည် ရွယ်အနားကို ကပ်၍ မရ။ တစ်စုံတစ်ခုသော အင်အား တစ်မျိုးမျိုးက ရွယ်ပတ်ပတ်လည်တွင် စက်ဝိုင်းသဖွယ် ဝန်းရံနေသလို ခံစားရလေသည်။ ။

"ဟေ့ကောင် သီ ... ဒီနေ့ မင်းရှုံးပြီ တွေ့လား အအေးတိုက်တော့"

"အေးကွာ ... မမိုက်ပါဘူး ဒီနေ့ကျမှ သိကတော့ သူ့ဘက်ကနေ အထင်တကြီး လောင်းထားတာ တိုက်မယ်ကွာ ... တိုက်မယ် ... သူ ရက်စက်မှ တော့ တိုက်ရတော့မှာ ပေါ့ ..."

သီရိက တောက်တဲ့ ကို ကြည့်လိုက် ပြုံးလိုက်လုပ်ရင်း ပြောသဖြင့် တောက်တဲ့ ဒုက္ခရောက်နေသည်။ ။ တောက်တဲ့ နှင့် ထွန်းကိုတို့ မှာ ကာယကံရှင် ကောင်းမင်းထက် ပြောရဲဆိုရဲ ရှိသော်လည်း သူတို့ ထက် ပိုအခွင့်အရေး ရထားသော စီနှင့် သီကိုတော့ မမီချေ။ အခုလည်း သီ၏ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် အပြုံးကြောင့် တောက်တဲ့ ဒုက္ခရောက်နေသည်။ ။ ဒီတော့ တောက်တဲ့ က ထိုဘေးဒုက္ခမှ ရုန်းထွက်သည့် အနေနှင့် စကားလမ်းကြောင်းကို ပြောင်းရသည်။ ။

"အကောင်း ... ပြောလေကွာ ပြော ... ပြော ..."

စကားသံနှင့်အတူ တောက်တဲ့ က ပခုံးဖြင့်တိုက်သည်။ ။ ထွန်းကိုက နောက်မှ တွန်းသည်။ ။ ဒီတော့ ကောင်းမင်း ရွယ်အနားသို့ ခြေတစ်လှမ်း လောက် တိုး၍ ရောက်သွားသည် ကို ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ပြစ်မှုကြီးတစ်ခုဟု ယူဆပြီး ကောင်းမင်းက ခြေတစ်လှမ်း အတင်း ပြန်ရပ်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ် ... အကောင်းပဲပြော ... အဆိုးမပြောနဲ့ ..."

စကားဆုံးတော့ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ သုံးယောက်စလုံး ရယ်ကြသည်

။

ထိုစဉ်လွင်သော ရယ်သံသည် သူတို့ သုံးယောက်စလုံးကို အားနှင့် ဖိတွန်းလိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီး နောက်သို့ ခြေလှမ်း သုံးလေးလှမ်းလောက် ပြန်ရောက်သွားကြ၏။ ထိုခြေလှမ်း သုံးလေးလှမ်းကို ပြန်ရရန်မှာ တော်တော်ကြီးကို ကြိုးစားကြရမည် ဖြစ်သည် ။

တောက်တဲ့ ကို ကောင်းမင်းက နှုတ်ခမ်းကိုကိုက် လက်သီးကို ထောင်ပြရင်း အသံတိတ် ကြိမ်းရသည် ။ တောက်တဲ့ တို့ တစ်မိသားစုလုံးသည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ သူတို့ နှင့် ရင်းနှီးသော လူတိုင်း၏ နာမည်များကို ရှေ့တွင် ‘အ’ အက္ခရာထည့်ပြီး ခေါ်လေ့ရှိကြသည် ။ ထွန်းကိုကိုလည်း ‘အထွန်း’ ဟု ခေါ်သည် ။ ကောင်းမင်းကိုလည်း ‘အကောင်း’ဟု ခေါ်ကြသည် ။ ကာရာအိုကေမှာ ‘ငယ်ကျွမ်းဆွေ’သီချင်းကို ကြားရတော့ ‘မှတ်မိပါတယ် x x x အတူးရေ’ စာသားကြောင့်သာလျှင် သူတို့ မိသားစု ခေါ်ဟန်ရှိခဲ့ကြောင်း လက်ခံ၍ ရခြင်း ဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့ တောက်တဲ့ နာမည်ကို ကျတော့ ရှေ့မှာ ‘အ’ထည့်၍ သူတို့ အိမ်က မခေါ်ကြ။ ဒီကောင့်နာမည်ရင်းက ‘ချစ်အောင်’ ဖြစ်၏။ ‘အချစ်’ ဆိုတော့ လူရှေ့သူရှေ့မှာ ခေါ်၍ မသင့်သဖြင့် ‘တောက်တဲ့ ’ ဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်သည် ။

"အကောင်း မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ် စီရယ် ... ဒီနေ့ကျမှ အဆိုးလုပ်လာတယ် ကြည့်ပါလား ..."

သီရိစကားဆုံးတော့ ဒေစီက တောက်တဲ့ ကို လှည့်ကြည့်သည် ။ ပြီးတော့ ...

"သူတို့ အိမ်မှာ ရွာက ကျောင်းထိုင် ဘုန်းကြီးတွေ ဘာတွေများ ရော

က်နေလားမှ မသိတာဟ ..."

ဒေစီစကားဆုံးတော့ သုံးယောက်စလုံးက တောက်တဲ့ ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ရယ်ကြပြန်သည်။ ။ ထိုရယ်သံက ခုနက ရယ်သံထက် ပို၍ ကျယ်သည်။ ။ တောက်တဲ့ လည်း မွန်ထူနေပြီ ဖြစ်၏။ ခက်တာက ဘာကိုပြော၍ ဘာကို ရယ်နေကြသည် ဆိုတာကို မသိရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"သိပါဘူးဟာ ... ဆရာတော်ဘုရားပဲ ကြွသလား ... ဘကြီးပဲ ရောက်သလားတော့ မသိဘူး ... ငါကတော့ သူ့ကို ယုံကြည် လိုက်ရတာ၊ သတင်းတွေ ဘာတွေ ပေါက်သွားပြီးတော့ ... တမင်တကာ ငါရှုံးအောင် လုပ်တာ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာ ..."

"အမလေး ... ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေးပါတော် ဒီသတင်း မပြန်စေရပါဘူး၊ စတာကလည်း မဖုရားပဲ စတာပါ"

"ဒီလောက် ရက်စက်မယ်မှ မထင်တာဟ ... နေဦး ... နေဦး ... သိပြီ ... သိပြီ ... အဲဒါကို ငါမေးကြည့်ရဦးမယ် ..."

"ဘာကို မေးမှာ တုန်းဟ ..."

"ဪ ... သူတို့ ဒီနေ့ အလှူတွေ ဘာတွေများ ဝင်ခဲ့ကြသလားလို့ ပါ ..."

တောက်တဲ့ ကိုကြည့်ပြီး သုံးယောက် ရယ်ကြပြန်သည်။ ။ တောက်တဲ့လည်း ဘလိုင်းကြီး အဆော်ခံနေရသဖြင့် မျက်နှာကြီးနီရဲ၍ နေသည်။ ။ ရွယ်တို့ အဖွဲ့၏ ရည်ရွယ်ချက်က ရိုးရိုးကလေးပင် ဖြစ်သည်။ ။ သူတို့ နောက်ကို လိုက်နေသော ကောင်းမင်းတို့ အဖွဲ့၏ အချိန်ကို ခိုးယူကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။

ကောင်းမင်း အလိုလိုက် စကားပြောဖို့ ရွေးချယ်ထားသော စောင်စ

က်ရုံ ဘေးလမ်းက လူရှင်းသည် ။ အနှောင့်အယှက် နည်းသည် ။ ဒီလမ်း
ကလေးထဲက လွတ်လျှင် ကားလမ်းမကို ရောက်သွားပြီး ကားတွေ ...
လူတွေ .. လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ... လမ်းဘေး စားစရာဆိုင်တွေနှင့် စည်
ကား နေသောကြောင့် ကောင်းမင်းတို့ အခွင့်မသာတော့။ ရွယ်တို့ နောက်
လိုက်ကြရုံ သက်သက်သာ ဖြစ်သည် ။ ထိုစောင့် စက်ရုံလမ်းကလေး
ကို ဖြတ်ချိန်တွင် ကောင်းမင်း စကားပြောခွင့် မရအောင် အချိန်ခိုးကြခြင်း
ဖြစ်သည် ။

မနေ့က ထွန်းကို ခံရသည် ။ ဒီနေ့ တောက်တဲ့ အလှည့် ဖြစ်သွား၏။
သူ့ကိုတော့ သိနဲ့ စိတို့ က စခဲ့ပါသည် ။ ကောင်းမင်းနှင့် ရွယ်က အဓိက
လူတွေမို့ ရှောင်ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

"ဟာ ... အဲဒါ ဆိုရင်တော့ မှားကုန်ပြီဗျာ ... ဒီကိစ္စကို ရှင်းမှ ကို ဖြစ်
တော့မယ် ..."

"အမလေး ... လန့်လိုက်တာ ... ရုတ်တရက်ကြီး ဆိုတော့ ဘာဖြစ်
တာလဲဟင် ..."

ထွန်းကို ထပြောသည့် စကားသံကြောင့် သီက လန့်သွားသလို ရင်ဘတ်
ကိုဖိ၍ ပြောသည် ။

"ငါလည်း မသိဘူး ... သီ ... အမေရွှေနဘေ ဝင်လာတာလား မသိ
ဘူး၊ ချက်ချင်းကြီးနော် ... ဟဲ့ ... ယပ်တောင်လေး ... ဘာလေး သွင်းစမ်း
... သွင်း ..."

ဟန်ပါပါလုပ်ရင်း ပြောသည့် ဒေစီစကားကြောင့် သူတို့ ရယ်ကြပြန်
သည် ။ မောင်းမင်းတို့ ပင် နည်းနည်း ပြုံးမိသွားသည် ။

"မှားကုန်ကြတာပါဗျာ ... မှားကုန်ကြတာပါ"

"မိန့်တော်မူပါ အမေ ... သမီးတို့ က အမိုက်အမဲ ကလေးတွေပါ ..."

ဒေစီက လက်အုပ်ကလေးချီရင်း ပြောသဖြင့် တစ်အုပ်စုလုံး ရယ်ဖြစ်ကြသည်။ ထွန်းကို ဘာပြောပြေ သိပ်ထိရောက်ဖို့ က မလွယ်လှပါ။

"မင်းတို့ က ဒီနေ့ တောက်တဲ့ တီရှပ်အင်္ကျီ ပြောင်းပြန် ဝတ်လာမလာ လောင်းထားကြတယ် မဟုတ်လား"

"ဘုရား ... ဘုရား ... ဟဲ့ ... သီရယ် ... ကြည့်စမ်း ... အမေက တို့လုပ်တာတွေ အားလုံးကို သိနေပါလား ... အမေရယ် ... သမီးတော်တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ... အမေရယ် ..."

ရယ်သံက တဝေါဝေါဖြစ်၍ သွားသည်။ ဒေစီက လက်အုပ်ကို ရင်အစပ်မှာ ချီထားရင် ရင်ဘတ်ကို ရိုက်၍ ရိုက်၍ ပြောသောကြောင့် ဖြစ်၏။ လူရှင်းသည့် လမ်းကလေးထဲမှာ မို့ ပြဇာတ်တိုကလေး တစ်ခုကနေသလို ဖြစ်နေသည်။

ဒေစီ၏ လက်အုပ်ချီဟန်နှင့် နတ်သံအနှောတွင် ပိတ်မိနေသော ထွန်းကိုက အကြံရသွားသလို မျက်နှာတစ်ချက် ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။

"အေး ... အမေက ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ... ခွင့်လွှတ်တယ် ... အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ ... ဆိုတော့ ဟောဒီက နှမတော်လေးကို မောင်တော်က ချစ်လို့ ..."

"အာ ..."

ထွန်းကို စကားဆုံးတော့ ဒေစီ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ကောင်းမင်းတို့ ကလည်း တိတ်ပေးထားကြ၏။

"အခု ဝင်တာက အမေ မဟုတ်ပါဘူး မင်းကြီးမင်းလေးက အစ်ကိုအကြီးပါ ... နှမကလေးနဲ့ ဘဝပေါင်း သုံးရာကျော် ချစ်သူတော်ခဲ့တဲ့ ကိုယ်

တော်ပါ နှမရဲ့ ..."

"အာ ... ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ ..."

"အမလေး ... လေး ပြောရက်လိုက်တာ နှမတော်ရဲ့ ၊ ဘဝတွေခြား
လို့ များ စကားတွေ စိမ်းတော်မူလိုက်သလား ... ဟင် ... စကားတွေ
စိမ်းတော်မူလိုက်သလား နှမရေ ... နှမရဲ့ ..."

ထွန်းကို နတ်သံနှောသော ငိုချင်းချသံအဆုံးမှာ ဒေစီကလွဲ၍ အား
လုံး ရယ်ကြလေသည်။ ။ ဒေစီကတော့ ရယ်လည်း ရယ်ချင် ရယ်ခွင့်ကလ
ည်း မရသဖြင့် ရယ်ချင်နေသည့် နှုတ်ခမ်းကို အတင်းလိုက် ကိုက်ထားရ
င်း ခြေကို ဆောင့်လေသည်။ ။

"လမ်းမပေါ်မှာ မရှက်မကြောက် ... သွားသွား ... လာမပြောနဲ့ ..."

"နှမတော်ရယ် ... ဘဝပေါင်းများစွာက ချစ်ခဲ့ရဖူးတဲ့ မေတ္တာအဟု
န်နဲ့ ဘယ်သူ့ကို ကြောက်ရဦးမှာလဲ ... နှမတော်ရဲ့ နှမတော်စကားက စိ
မ်းကားတော် မူလှချည်လား ..."

"ပ ... ပေ ... ပတ်ဗေ ... ဂျီ ... ဂျီ ..."

တောက်တဲ့ က ပါးစပ်ဆိုင်းလိုက်ပြီး ထွန်းကိုအော်သံကို ဖြည့်ပေးလို
က်တော့ ရယ်ကြပြန်သည်။ ။

"နင်တို့ ကလည်း ဟာ ... ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ရယ် နေရတာလဲ ... ဟု
တ်တယ် ..."

ဒေစီက စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် သူ့အဖွဲ့ကို ခြေဆောင့်၍ အော်သည်။ ။ ရွယ်
က လှမ်းကြည့်တော့ အကြည့်ချင်း ဆုံကြသည်။ ။ ရွယ်နှုတ်ခမ်းဖူးဖူး က
လေးပေါ်တွင် ဖူးပွင့်နေသော အပြုံးနှင့် မျက်ဝန်းတို့ တွင် တောက်ပနေ
သော ပျော်ရွှင်မှု အရောင်တို့ သည် ကောင်းမင်း ရင်ထဲကို ရင်းနှီးစွာ ဝင်

ရောက်လာသည်။ ။ ကောင်းမင်း ရွယ်အနားသို့ ကပ်လိုက်၏။

"ရွယ် ... "

တိုးညင်းသော ကောင်းမင်း၏ ခေါ်သံက ရွယ်ကို တုန်လှုပ်စေသည်။ ။

"ရွယ်ကို ကောင်းချစ်တာ သိတယ်နော် ..."

ခေါင်းကိုငုံပြီး လမ်းလျှောက် နေသဖြင့် ရွယ်ခေါင်းကို ညိတ်တာ လား ဆိုတာကို ကောင်းမင်း မကွဲပြားပါ။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ ကောင်းမင်းနှင့် ရွယ်တို့ ပြိုင်တူ ခြေလှမ်းတွေ နှေးသွားကြသည်။ ။ သူတို့ လောကတွင် အခြားအသံတွေ တိတ်သွားကြသည်။ ။ လမ်းလျှောက်နေ တာ ကိုယ်လက် လှုပ်ရှားနေကြတာတွေ အားလုံးကို မေ့သွားကြသည်။ ။

"ရွယ်စကိတ်ကလေးကို အရမ်း ကျေးဇူးတင်တယ် သိလား ..."

"ဘာဆိုလို့ လဲ ..."

"ရွယ်ချစ်သူကို တိတိကျကျ ရွေးချယ်ပြီး ဝင်တိုက်ပေးလို့ လေ ..."

"ဘာမှ မဆိုဘူး ..."

"ဟုတ်တယ်လေ ... အဲဒီလို ဘာအကျိုး အကြောင်းမှ မပါဘဲ ဘာမှ မဆိုဘဲ ဖြစ်လာလို့ လည်း ဒီလောက်အထိ လှသွားတာပေါ့ ... ပြန်တွေးမိတိုင်း ရင်ခုန်တယ် ..."

"စိတ်ညစ်ပါတယ် ..."

"မညစ်ပါဘူး ရွယ်က ပြုံးနေတဲ့ ဟာကို ..."

"မပြုံးပါဘူးနော် ... သူ့ဘာသာ ပြုံးတာပါ ..."

"ဒါဆို ရွယ်နှလုံးသားက နားမလည်သေးခင် နှုတ်ခမ်းကလေးက အ ရင် နားလည် ပေးတာပေါ့ ... ဟုတ်လား ... ဒါဆို နှုတ်ခမ်းကလေးကို

အရမ်းချစ်သွားပြီ ..."

"အာ ..."

"ရွယ် ရင်ခုန်နေလားဟင် ..."

"ခုန်တာပေါ့ ... ရင်မခုန်ရင် သေသွားမှာ ပေါ့ ..."

"အသက်ရှင်ဖို့ လောက်ပဲ သာမန် ရင်ခုန်တယ် ... ဆိုရင် ရွယ်မျက်ဝန်းတွေက အဲဒီလောက် မတောက်ပါဘူး ... ရွယ်ရယ် ... ရွယ်ရင်ခုန်တာက သွေးသားအလိုအရ ခုန်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ... ခံစားချက်ကြောင့် ခုန်တာပါ ... ဟုတ်တယ်နော် ..."

"မသိဘူး ..."

"ဒါပေါ့ ... သူက ရွယ်ကိုတော့ ဘယ်အသိပေးဦးမလဲ ... ကြောက်နေတာပေါ့ ... ရွယ် ရင်ခုန်တာကို ကိုယ်တို့ ကပဲ မြင်နေရတာ ..."

"အာ ... စိတ်ညစ်တယ်ကွာ ..."

"မညာပါနဲ့ ရွယ်ရာ ... နှုတ်ခမ်းလေးက ပြီးနေတဲ့ ဟာ ..."

"ရွယ် ... ကိုယ့်ကို ချစ်တယ် မဟုတ်လားဟင် ..."

"....."

ထိုတဒင်္ဂသည် လောကကြီးတွင် ဘာမှ မရှိတော့သလို တိတ်ဆိတ်၍ သွား၏။ ကောင်းမင်းနှင့် ရည်ရွယ်ဦးတို့ နှစ်ယောက်ပင် မရှိတော့သလို ဖြစ်သွားသည် ။ တစ်ခုတည်းသော ခံစားမှုမှာ နှစ်ခု ခဏ ပူးပေါင်းလိုက်ရသလို ရင်ခုန်သံတွေ တိုးတက်သွားကြ၏။ တစ်လောကလုံး ‘လင်း’ ခနဲ တစ်ချက် ဖြစ်သွားသလိုလည်း ခံစားလိုက်ရ၏။

နှလုံးသားနှစ်ခုထဲတွင် အချစ်ဆိုသော အဏုမြူပုံသည် တစ်ပြိုင်န

က်တည်း ထ၍ ပေါက်ကွဲ သွားလေသည် ။ ထိုတဒင်္ဂသည် သူတို့ နှစ်ယောက် ဘဝအသီးသီးတွင် အချိန်နှင့် ကာလကို လွန်ဆန်ခဲ့သော တဒင်္ဂလည်း ဖြစ်သည် ။

"လာ ... ရွယ် ... လာ ... လာ"

သီရိက ရွယ်လက်ကိုဆွဲ၍ ဘေးဘက်သို့ ထွက်သွားသည် ။ တဒင်္ဂဟင်းလင်း ဖြစ်နေသော အရာထဲသို့ တစ်လောကလုံးကို အရှိန်ထိုး ထည့်လိုက်တာ ခံလိုက်ရသဖြင့် ကောင်းမင်း၏ စိတ်အာရုံသည် လွင့်ထွက်သွားသည် ။ ကောင်းမင်းနှင့် ခဏတာ ကင်းလွတ်သွားသော ပစ္စုပ္ပန်သည် အမောတကော ပြန်ဝင်လာခြင်း ဖြစ်၏။

"အအေးဆိုင်ထဲ ဝင်တာ ... လိုက်ဝင်မယ်ကွာ ... အကောင်း ... လာလေ ... ဝင်မှာ မဟုတ်လား"

"ဟင် ... အေး"

ကောင်းမင်း ခုထိ ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အသားမကျသေး။ ထွန်းကိုတို့ ခေါ်သော ဆိုင်လေးထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည် ။

"ဟေ့ကောင် ... ဝိုင်းချင်း ကပ်မထိုင်နဲ့ ... သူတို့ ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက မြင်ရတဲ့ နေရာက ထိုင် ..."

ကောင်းမင်း အခုမှ ပစ္စုပ္ပန်နှင့် ပြန်ရင်းနှီးအောင် လုပ်နေရသည် ။ ဧကန္တ သီနှင့်စီ ထွန်းကိုတို့ ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ဘဲ ဆိုင်ထဲ ဝင်ပြေးကြဟန် တူသည် ။ ကောင်းမင်း လှမ်းကြည့်တော့ သူလိုပဲ အူတူတူ ဖြစ်နေသော ရွယ်ကိုလည်း တွေ့ရလေသည် ။ ရွယ်သည် အအေးဆိုင်ထိုင်သည့် တစ်ချိန်လုံး ကောင်းမင်းကို မျက်ဝန်းချင်း မဆုံအောင် နေ၍ သွားသည်

ရွယ်တို့ ထသွားတော့ ကောင်းမင်းဘဝသည် ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိ
တော့သလို ဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့လေသည်။ ။

ပြန်လှည့်မကြည့်မှန်း သိရက်နှင့် လိုက်ကြည့်နေရသော အကြည့်က
လေးတွေ ဝမ်းနည်း နေကြသည်။ ။ မကြားရမှန်း သိရက်နှင့် လှမ်းပြော
နေကြသော စိတ်ကူးထဲက စကားလေးတွေ ဆွေးမြည့်နေကြသည်။ ။ တ
စ်ဖက်သတ် သတိရနေတာလောက် အရာမထင်သော လောကတွင် ဘာ
မှ မရှိ။ သူသာ သိပ္ပံပညာရှင်ဆိုလျှင် တစ်ဖက်သတ် သတိရနေရသော ခံ
စားမှုကို ဖမ်းယူပြီး ပြန်လည် လွှင့်ထုတ်ပြပေးသော စက်ကို တီထွင်ချင်
သည်။ ။

‘အချစ်’ သည် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရသေးခင်တွင် တန်ဖိုးထားချင် ထားသ
လောက် ‘ဒုက္ခ’ အဖြစ် အယောင်ဆောင် နေလေ့ ရှိတတ်ပါသည်။ ။
